

Toetssteen der ware en valse genade

Th. Van der Groe

8. Van de erfzonde in Adam

H.C. ZONDAG 3

Vr. 6. Heeft dan God den mens alzo boos en verkeerd geschapen?

Antw. Neen Hij; maar God heeft den mens goed en naar Zijn evenbeeld geschapen, dat is in ware gerechtigheid en heiligheid, opdat hij God zijn Schepper recht kennen, Hem van harte liefhebben en met Hem in de eeuwige zaligheid leven zou, om Hem te loven en te prijzen.

Vr. 7. Vanwaar komt dan zulke verdorven aard des mensen?

Antw. Uit den val en de ongehoorzaamheid onzer eerste voorouders, Adam en Eva, in het paradijs, waar onze natuur alzo is verdorven geworden, dat wij allen in zonden ontvangen en geboren worden.

Vr. 8. Maar zijn wij alzo verdorven, dat wij ganselijk onbekwaam zijn tot enig goed en geneigd tot alle kwaad?

Antw. Ja wij; tenzij dan dat wij door den Geest Gods wedergeboren worden.

c. Vanhier leidt ons de Catechismus, (vraag 6 en 7), tot de eerste bronader en de waarachtige oorsprong van deze rampzalige verdorvenheid van de menselijke natuur, zijnde *de val en de ongehoorzaamheid van Adam*, enz. Dit is al weer een stuk van de hoogste aangelegenheid, waaromtrent wij ons gemoed hebben te onderzoeken, wat waarachtige kennis en overtuiging de Heilige Geest van deze gewichtige waarheid van het Evangelie in onze harten tot onze vernedering gewerkt heeft. Want zoals de Geest de waarheid van 's mensen ellende duidelijk leert in de Heilige Schrift, alzo leert Hij dezelve ook bevindelijk en krachtdadig binnen in de harten van alle ware gelovigen. Hierom zegt de Apostel: "Naar Zijn wil heeft Hij ons gebaard, door het woord der waarheid," Jac. 1:18. De Geest brengt door middel van het gehoor, of door het lezen en overdenken, de fundamentele hoofdwaarheden van het Christendom, zowel van de Wet als van het Evangelie de mensen aan het verstand, wie Hij wil vernieuwen en wederbaren. Hij drukt en bindt die vast op 's mensen gemoed, en doet hen die zodanig zeker geloven, alsof God Zelf zodanige waarheden van uit de hemel met Zijn Eigen mond tot de mens sprak. Dan schijnt de waarheid met een geestelijk licht zo levendig en krachtdadig in het hart, dat de mens die als waarachtig Goddelijk moet aannemen en geloven, en er zich geheel, aan gevangen moet geven, gevoelende nu, dat Gods Woord levendig is, en krachtig en scherpzijdender dan enig

tweesnijdend zwaard, Hebr. 4:12. Zonder deze inwendige en krachtige werking van de Geest kwam nooit enig mens tot een rechte kennis en geloof van de waarheid.

Dus doet de Heilige Geest, als Hij onze harten komt wederbaren, ons dan ook wel duidelijk en levendig uit Gods Woord zien en bemerken onze volmaakte schepping in Adam naar Gods beeld, *doch hoe wij allen in hem gezondigd hebben*, Rom. 5:12, en tegelijk met hem gevallen zijn, en door zijn ongehoorzaamheid tot zondaars zijn gesteld geworden, vs. 19. Nu krijgen wij een geestelijke kennis van die heilige verborgenheid, hoe Adam onze en aller mensen natuurlijke stamvader, wortel en hoofd is, en hoe nauw wij met hem verbonden en verenigd zijn, als de takken in de boom, zodat zijn zonde, waarmee hij Gods verbond verbroken heeft, ons geheel aankleeft en onze eigen zonde is, zo door toerekening van de schuld als door overerving van de smet. En langs die weg worden wij dan eerst recht in de grond van onze verloren staat door de zonde ingeleid. Hoe gruwelijk, walgelijk, rampzalig en ten enenmale boos en goddeloos beschouwt een mens dan zichzelf, als hij bij het licht van de Geest nederdaalt tot de eerste oorsprong van zijn geboorte en afkomst uit Adam! Dan roept hij uit met David: *"Ziet, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonden heeft mij mijn moeder ontvangen,"* Psalm 51:7. Dan wordt de mens eerst recht beschaamd voor de heilige God en een waarachtige droefheid en berouw doorwonden nu zijn ziel meer dan men zulks met woorden zou kunnen uitdrukken. Hij krijgt nu zulk een walging van zichzelf en van al zijn eigen gerechtigheden, dat hij daarvan nu werkelijk een gruwel heeft en die nu allen zonder onderscheid van zich werpt als een vuil maanstondig kleed. Nu hij zijn onreine en zondige oorsprong heeft leren kennen, nu is het alles enkel zonde wat in of aan hem is, tot zijn hart toe, waarin hij zelfs niet een goede gedachte, beweging of begeerte meer gewaar wordt. Nu gevoelt de arme mens, *dat hij geheel dood is door de misdaden en door de zonden*, Efeze 2:1; en *dat hij vleselijk verkocht is onder de zonden*, Rom. 7:4. Welke goede dingen of bewegingen hij tevoren meende dat er nog in hem waren, zo bemerkt hij nu in het helderschijnend licht des Geestes, dat het alles maar zijn diepe blindheid en een listig bedrog van de duivel geweest is, waarin hij altijd geleefd heeft, eer hij God kende. Voorzeker, nooit was enige overtuiging volkomen en waarlijk zaligmakend, wanneer een mens zijn nauwe oorspronkelijke vereniging met Adam, beide in de schepping en in de val, niet grondig door de werking van de Geest heeft leren kennen. Want het is geenszins genoeg, dat wij in onze eigen dadelijke of werkelijke schuld voor God staan, dit is slechts de halve zaak, maar we moeten voor Hem ook tevens staan in onze aangeboren erfschuld. Deze moeten wij grondig kennen en die geheel houden en voor God opnemen als onze eigen en waarachtige schuld, zonder enige verschoning. En onze harten moeten daarover ten enenmale vernederd en verootmoedigd worden voor de ogen van des Heeren heiligheid of wij kunnen anders van deze onze doemwaardige erfzonde nooit uit Gods genade verlost en gerechtvaardigd worden door het geloof in Christus.

De Heilige Geest overtuigt de ware gelovigen niet maar ten halve, maar geheel en volkomen van hun zonden, zoals noodzakelijk is om hen in waarheid geheel te doen sterven aan de wet en al hun eigengerechtigheid, waaraan de mens van nature zo vast verbonden is. Nooit zal iemand door een waar geloof zijn toevlucht geheel nemen tot de tweede Adam Christus, die niet eerst door een geestelijke overtuiging zich geheel dood en verloren gevonden heeft in de eerste Adam, welke het verbond heeft overtreden in het paradijs.

Dit is alweer een zeer gewichtig stuk van een ware *zelfbeproeving*, hetwelk de *geveinsden en tijdgelovigen* gewoonlijk maar licht overlopen, of ook wel geheel aan zijde stellen, immers niet ernstig en hartgrondig behandelen. Want nimmer worden deze van hun aangeboren verdorvenheid, zodat zij daarom in ware zielsboetvaardigheid voor God verootmoedigd worden, overtuigd, gelijk het met de ware gelovigen gaat. Zij mogen die heilige waarheid op zichzelf verstaan en kennen en daarvan een gezonde belijdenis doen, evenals van de andere waarheden van het Christelijk geloof; ja, zij mogen er zelfs op hun wijze ook mee werken en trachten het gevoelen daarvan zichzelf op te dringen, maar nooit worden zij daar personeel gelovig ingeleid door de werking van de Heilige Geest, in die mate dat zij met hun harten waarlijk inzinken om zo te spreken, in de grondeloze diepte van hun ellende en van

hun verloren staat in Adam. Want dan zou volgen, *dat zij het leven hunner hand niet meer zouden kunnen vinden*, Jes. 57:10, maar dat zij ware boetvaardigen en armen van geest en oprechte hongerigen en dorstigen naar de gerechtigheid zouden moeten worden, aan wie de beloften der zaligheid geschieden, Matth. 5:3, 6. Doch zo ver bracht het nooit enige huichelaar in de wereld. Dit is alleen maar eigen aan de ware zaligmakende overtuiging van de kinderen Gods, die, *gelijk ze allen in Adam sterven, alzo ook in Christus allen levendig gemaakt worden*, 1 Kor. 15:22. De Heilige Geest hen wederbarende, leidt hen eerst door Adam in de dood, en dan door Christus in het leven. Deze orde volgt Hij altijd in het zaligmakend bekeren van de uitverkoren zondaren. En daarom blijft dit ook altijd een wezenlijk deel van een ware zelfbeproeving.